

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1738. usque ad annum 1740

Fleury, Claude

Augustæ Vindelicorum, 1786

VD18 90119355

§. 32. Catholicorum vexatio in Sinensi Imperio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67878](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67878)

Christo nato usque ad annum 1700. Sæc. XVIII.

XXVII. Nicolai Gùrtleri Institutiones A. C. 1738.

Theologicæ cum Martinii epitome.

XXVIII. Salomonis Glassii Philologia

Sacra. XXIX. Joannis Genselii ob-

servationes sacræ in Codicem sacrum.

§. XXXII.

Catholicorum vexatio in Sinensi Imperio.

Interim Catholicorum res in Sinensi Imperio inter crebros alternantis fortunæ casus semper dubia fluctuabat; Kienlungus enim novus Imperator Juntschini defuncti Filius, cum sese totum carnis illecebris, otio & vanitatibus dicaret, & aliunde volubilis ingenii Princeps esset, ad Regni Procerum & Mandarinorum nutum Catholicis quandoque benignum, plerumque vero austerum sese exhibuit, & quod pessimum erat, cuicumque delatori, neglecta veritatis indagandæ cura, faciles præbuit aures; inde frequens atroxque procella Catholicis ac præsertim Viris Apostolicis incubuit, Mandarinis omnem Imperatoris animum accendendi occasionem studiose captantibus. Horum quidam infimæ sortis homuncio nomine *Tchasse hai* totius rei Catholicæ excidium hoc anno parare meditabatur,

tur,

Sæc. XVIII. tur, caussa & quidem levissima inde
A. C. 1738. arrepta. Sororem habebat Catholicorum
 sacris addictam, hanc ad anniversariam Gentilis superstitionis festi-
 vatem invitat, illa tamen eo accedere cum Religionis sanctitas prohiberet,
 Fratri repulsam dat: Tum vero Mandarinus minari, insanire, & velut lymphatus
 furere: pro more igitur porrecto rursus libello, Imperatori graves in
 Christianos calumnias effundit, multaque eis crimina falso impingit, aut potius
 jam antea exposita & centies diluta recoquit, ac insuper media præscribit,
 quorum usu Religio Christiana latius serpens, & Sinensi Imperio exitiosa
 facillime ac radicitus extirpari posset. Hujus calumniatoris flabello
 persecutionis flamma sub cineribus latens in apertum erupit incendium;
 nam Imperator sæva in Catholicos edicta a suo Patre sancita innovat, in
 Catholicos natione Sinenses sedulo inquiri eosque ad ejurandum Christi
 nomen compelli jubet, secus omni tormentorum genere cruciandos. Euro-
 pæos autem, qui scientia præstantes essent, tolerandos quidem, indictis ta-
 men severissimis poenis præpediendos, ne quempiam de populo aut militia a
 patria sua Religione ad Christianam inducere præsumerent. Enimvero Mis-
 sionæ

fionarii hoc mandato velut fulmine tacti, sua tamen innocentia tuti, Imperatoris clementiam exorare statuunt, eoque sine Eidem per primæ admissio- nis Ministrum nomine *Ma Tsi* libellum supplicem tradunt. Hic equidem suum eis spondet officium, promisso tamen animosior quam factu; quippe hic idem præter omnem spem die sexta Februarii libellum nequidem reſeratum Miſſionariis reſtituit. ac cauſæ exitum patienter eſſe præſtolandum reſpondit. Ergo nil niſi funeſtum ac fatale ſibi inde prælagire poterant Miſſionarii, haud ignari, quod Imperator, quod juſtum & æquum eſſet, diſcutere haud ſollicitus, a Procerum & Mandarinorum arbitrio dependeret, & ad eorum ſententiam ſua edicta moderaretur: Nec vanus erat eorum timor ac ſuſpicio; Mandarinum enim in Chriſtianæ fidei exterminium oppido intenti, rem tanta feſtinatione urgebant, ut jamjam die vigesima Aprilis ſævum Imperatoris mandatum per omnes Regni Provincias & Urbes eſſet promulgatum. Hoc comperto Catholici mox altera die ſeſe jamjam ad tormenta, martyrium & mortem mira animi fortitudine ac fidei conſtantia præmuniunt, ad Tempora certatim convolant, & expiatis conſcientiæ noxiſ Cæleſti fortium cibo robo-

Sæc. XVIII.
 A.C. 1738.

Sæc. XVIII. roborari postulant. Paulopost severa
A.C. 1738. inquisitioni datur initium, & Mandarini suos quisque subditos ad examen trahunt, demum patefacto Imperatoris mandato, eos ut Christi fidem abnegarent, jubent, si qui vero renuerent, mortoribus traditi, crudelem in modum fustibus adeo tundebantur, ut vix non ipsa ossa comminuta dissilirent. Erat tamen Catholicorum incredibilis in suppliciis constantia tantaque in appetenda morte alacritas, ut Mandarini se a Christianis ad perferendos cruciatus potius quam inferendos præveniri suam ignominiam esse arbitrarentur. Primas plane obtinuit quidam viginti sex annorum juvenis, nomine Laurentius Theou: Is a Mandarino, ut Christum abdicaret, laceffitus, invocato nomine Jesu, intrepido prorsus animo respondit, se nullis cruciatibus adigi posse, ut a suscepta Christi fide deficeret: Instat Mandarinus promissis, precibus & minis, sed his omnibus longe superior erat immota Laurentii constantia, qua inter psalmos & cantica hilari vultu atrocissima quævis tormenta sustinuit, unice dolens, quod ob remissam carnificis sævitiam parata martyrii palma sibi velut e manibus erepta fuisset; non raro enim Judices, cum Catholicorum animas perdere potius quam

Sæc. XVIII.
A. C. 1738.

quam corpora anhellarent, immitti
clementia invites ac renitentes Christi
Athletas post diuturnos cruciatus vin-
culis exui, & a tormentis cessari jus-
ferunt, sparsa mentientis famæ rumore,
eos a Christo defecisse.

Ast illi geminato Spiritus ardore
pro Christi causa decertantes ad Man-
darinorum confusionem testati sunt,
non vitam sibi ab his sceleratis dona-
tam, sed duntaxat mortem ideo dila-
tam, ut per acrius longiusque marty-
rium vitam cum sanguine eo gloriosius
pro Christo profundere possent: Inte-
rim in cunctos Christianos tanta rabie
sævitur, eorumque corpora tam cru-
deliter fustibus contusa, ut ipsimet
Prætores ad tam immane spectaculum
exhorrescerent, Christiani vero in eo
maximopere lætarentur, quod per ho-
rum Martyrum constantiam Religionis
Catholicæ veritas, virtus & triumphus
luculento comprobaretur testimonio.

Ceterum persecutionis tempestas
in ipsos etiam Christianos prætoris co-
hortis milites propagata est, inter hos
præcipuus erat cujusdam Nobilis Man-
darini Filius, nomine Petrus Tchang,
qui tanta animi fortitudine ac fidei
constantia horrendos cruciatus toiera-
bat, ut Mandarinus quidam cetero-
quin truculentissimus in hæc verba
pro-

Sæc. XVII. prorumperet, aut hanc tantamque Christianæ fidei vim inesse, aut Christianos *pollere arte, quæ inter atrocissima verberum doloris sensum in eis extingueret.* Interim Missionarii sedulo Dei, hominumque opem implorabant, ut ni penitus cessaret, lenior saltem esset procella, remissiorque persecutio: haud temere enim sibi persuadebant, quod Juvenis Imperator aliunde rebus publicis indormiens, aut tantæ immanitatis in Christianos exercitæ inscius esset, aut forte rem edoctus, facile ad mitiora flecti posset: igitur Castiglioni, qui tum in Imperatoris cubiculo pingebat, opera utuntur, eidemque libellum supplicem tradunt, atque Imperatori pro temporis opportunitate sporrigendum committunt, unacum decreto, vi cuius Imperatoris Avus Catholicis liberum Christianæ Religionis exercitium perpetuo indulserat: Pictor itaque captata occasione libellum Imperatori tradit, eumque sibi adeo proprium experitur, ut Imperator, quid Missionarii peterent, comperto responderet, *Christianam Religionem non proscripsimus, sed duntaxat eam profiteri, militiæ adscriptis inhibuimus:* Interea vero temporis Censorium ut vocant, Tribunal die duodecima Maij edito decreto statuit, ut quisunque ex plebe aut militia Christianæ Reli-

Religioni nomen dedisse convinceretur, *Sæc. XVIII.*
 in vincula conjectus, severissimis mul- *A. C. 1738.*
 ctandus esset suppliciis. Hoc percepto
 Missionarii omni spe dejecti, ac con-
 filii inopes, quo se verterent, quidque
 agerent, non invenere, altera tamen
 die in spem novam erigebantur, ad
 ædes vocati cujusdam ex præcipuis
 Aulæ Ministris, nomine Hay ouang, a
 quo intellexerant, Imperatorem nolle
 eorum libellum supplicem discutere,
 eoquod eis jam antea Religionis suæ
 libertatem concessisset, & ab ea dun-
 taxat Sinenses milites exclusos vellet:
 Instabant quidem Missionarii impensis
 oppido precibus, ut & his Christi fi-
 dem profiteri liceret, simulque præsen-
 tibus Christianorum ærumnis levamen
 afferretur; ast incassum omnia; sæva
 hæc vexatio integrum adhuc tenuit
 bimestre; nihilominus tamen Tribuna-
 lis edictum, ut alias moris est, nec
 publicis insertum novellis, proin nec
 persecutionis tempestas ad universum
 imperium effusa: quinimo ipsemet Im-
 perator in variis occasionibus erga Viros
 Apostolicos magis benignum sese ex-
 hibuit, eisque, dum in die Natalis sui
 pro more ad Palatium accesserant, de
 mensa sua selectiores quosdam cibos
 porrigi jussit, compertaque P. Josephi
 Suaresii l. Missionarii plusquam octoge-
 Hist. Eccles. Tom. LXXVI. P narii

Sæc. XVIII. narii morte pro ejus sepultura magnam
 A. C. 1738. pecuniæ vim erogavit.

In hoc statu erant hoc anno in Sini-
 nis Catholicorum res, qui quamvis be-
 nignioris fortunæ spe sese lactarent,
 edictorum tamen severitate nondum
 revocata in continuo mortis periculo
 ac metu fluctuabant, Mandarinis in-
 id unice intentis, ut arrepta quavis
 occasione Christianorum sanguine im-
 placabilem odii furorisque sui sitim ex-
 plerent. Nec diu absuit ejusmodi co-
 filii prætextus; cum enim Peckinensis
 Urbis Missionarii infantes publice ex-
 positos ad Nosocomia deferre, eos fa-
 cro fonte tingere, alere, & Christianam
 Religionis præceptis imbuere curarent,
 præter omnem expectationem Leone-
 eulus Missionarius natione Lusitanus,
 cum sacro hoc ministerio fungeretur,
 capitur, & ad Gubernatoris domum
 raptatur. Severa in eum fit inquisi-
 tio, varia imputantur crimina, adhi-
 bentur etiam minæ; nullum tamen re-
 liud deprehendi potuit scelus, quam
 ipsum esse Catholicum, quapropter
 unacum suo delatore ad criminale Tri-
 bunal trahitur, cujus Præses de oblata
 Christianos vexandi occasione lætissi-
 mus Leoneulum bis equuleo torquenti
 jubet, eo fine, ut tormentorum vi ad
 actus fateretur, quod Europæi popu-
 lum

Sæc. XVIII.
A. C. 1738.

lum Sinensem promisso datoque auro ad fidem Catholicam alliciant, ac pertrahant; cum vero id omnino negaret, eosque solam Evangelii prædicationem adhibere, constanter assereret, tyranni jussu centum fustium ictibus dire multatus, atque ad collum ferream cincturam, cui hæc inscripta erant verba: *Reus, quia Christianus*, integro Mense, gestare jussus, demum quadraginta fustibus rursus crudeliter excruciatu est: Nec innocui hujus supplicio satiabatur Præsidis rabies; insuper enim die decima quinta Novembris per universam Urbem edictum promulgari jussit, vi cujus severe inhibitum, ne quis sub specioso infirmos sanandi obtentu Nosocomia accedere, aut Religionem Christianam &c. amplecti præsumeret: Inde novæ Missionariorum curæ & angustiae; pristinae tamen Imperatoris benevolentiae confisi, denuo libello supplici suas preces in ejus sinum effundunt: iniquissimo tamen fato contigit, ut Imperator peregre profectus, absens esset, proin ejus absentia fretus Criminalis Curiae Præses præfatum contra Catholicos edictum in Urbis foribus aliisque locis ubique affigi juberet.

Itaque in fatali hoc rerum concursu nil reliquum erat Missionariis, nisi ut inter lacrimas & gemitus reditum Impera-

Sæc. XVIII. peratoris patienter prærolarentur; cui
 A. C. 1738. etiam die secunda Decembris reverio,
 per quemdam Nobilem sibi sat pro-
 pitium quinto post die libellum
 suum supplicem porrexere: At Imperator
 libellum eidem Curia, adverte-
 quam Missionarii suas querelas defere-
 bant, discutiendum, infausta proli-
 sorte tradidit; desuper enim Præses in-
 terrogatus, præprimis suam agendi ra-
 tionem excusabat edictis Cæsareis jam
 sæpius promulgatis, vi quorum omni-
 bus Missionariis (exceptis illis, qui ad
 exercendas artes & scientias Peckini
 subsistere permitti essent) Imperio ex-
 cedere mandatum, omnibusque Sine-
 sibus & Tartaris Christianam Religio-
 nem profiteri inhibitum fuisset; postea
 in Christianorum odium apprime dilec-
 tus, fusius exponebat, de Sinen-
 sium Imperii & Imperatoris salute populique
 incolumitate actum esse, si sprete reli-
 gione patria promiscue omnes ad nova
 sacra toti Regno vel maxime nociva in-
 ducere ac imbuere concederetur &c. Hæc
 & atrociora adhuc Præses contra Ca-
 tholicos invidiosa prorsus eloquentia
 exponebat, quæ etiam Imperator se-
 cundis auribus excepit, atque in ejus
 vota descendens, Missionariis significari
 iussit, liberum Religionis suæ exerci-
 tium ipsis in eorum, Templis conce-
 qui-

quidem, severissime tamen prohiberi Sæc. XVIII,
 Tartaris ac Sinensibus, ne hanc Reli- A. C. 1738.
 gionem profiterentur. Hoc responso
 parum Apostolici Ministerii libertati
 consultum esse censebant Missionarii,
 quapropter per Castiglionem rursus
 suas preces Imperatori insinuabant, a
 quo quidem per Regium Principem
 paulo benignius recepere responsum,
 propterea tamen securitati Catholico-
 rum a Mandarinorum vexationibus sat
 cautum non erat; eoquod hæc Regis
 pollicitatio duntaxat oretenus data in
 tabulis non esset relata, proin Missio-
 narii probe prospicerent, supremos Cu-
 riarum Præfectos nullam hujus pro-
 missi rationem habituros, sed potius
 continuata Christianorum persecutione
 non modo Peckini, sed & in omnibus
 Imperii Provinciis sua edicta contra
 Catholicos promulgaturos: Eapropter
 rursus Imperatorem interpellare ten-
 tant, lacrimisque ubertim effusis ei-
 dem supplicant, ut quempiam ob Re-
 ligionem Catholicam castigari, aut
 contra Catholicos edicta affigi, Regio
 decreto prohibere velit: Annuit Mis-
 sionariorum votis Imperator, eisque re-
 spondit, deinceps contra Religionem Chri-
 stianam nullum affigendum esse edictum.
 Cum autem hæc Imperatoris voluntas
 rursus duntaxat oretenus supremis

Sæc. XVIII.
A. C. 1738.

Curiis significaretur, hinc earum Præsides magis inde exasperati, linguam & manus contra Christianos armarunt, ac præprimis Præsidis sententiam nuper Imperatori expositam, ejusdemque approbationem ab Imperatore desuper factam ad omnes Imperii Provincias transmiserunt, addito mandato, ut ibi cuncta hæc scripta ad acta referretur, postea Christianos hostium suorum furori expositos adeo coarctabant, ut nequidem necessaria obtinere possent, nisi ea a Provinciarum Gubernatoribus & Mandarinis maxima animi submissione, flexisque genibus efflagitarent. Enimvero Missionarii vicissim suos liberos supplices, & responsa sat propterea ipsis nuper ab Imperatore desuper data, iterataque ejusdem promissa publicis typis vulgabant, sibi que Pathe-lyensis Gubernatoris gratiam per Patrem Pereyram Lusitanum mirifice conciliabant: Attamen apud eos, quibus Christianos perdere constitutum erat, prævalere Præsidium edicta; quocirca Missionarii hinc inde in Imperio agentes proximæ persecutionis metu vel clam aufugerunt, aut in angulis delituere, atque inter eos præcipue PP. Antonius a Matre Dei, & Ferrayus Ord. S. Francisci Peckinum sese receperunt, quos etiam die decima sexta Augusti anno

sequenti integra cujusdam Cheniensis Sæc. XVIII.
 Mandarinum Familia Christi fidem pro- A. C. 1738.
 fessa sequebatur: Nihilominus tamen
 in Evangelici laboris subsidium S. Con-
 gregatio de Propaganda novos Opera-
 rios ex Ordine S. Augustini natione
 Gallos Sinas ablegavit, qui tamen re-
 cepti non fuere, quocirca hoc anno
 Pontifex Halicarnaseum Episcopum de
 la Beaume des Achards Commissarium
 Apostolicum eo decrevit, qui etiam
 die vigesima octava Septembris Roma
 profectus, ac postea Font-bellaqueum
 deductus per Nuntium Apostolicum ad
 Franciæ Regis alloquium admissus est.
 Præterea fervente persecutione quatuor
 Sinenses Juvenes e patria sua profugi
 Parisios venerunt, efflagitantes, ut in
 fide Catholica probe instituerentur:
 quocirca in exterarum Missionum Se-
 minario recepti sunt, ut veræ Religio-
 nis præcepta plene edocti in patriam
 reverterentur, & ibi Christi Evangelium
 suis popularibus annuntiarent: Cum-
 que Sinensium Missionariorum literis
 compertum esset, quod plures adhuc
 Sinenses Catholicæ fidei desiderio in-
 censi in Europam transmigraturi sint,
 hinc pariter Neapoli de construendo
 ejusmodi Seminario actum est, in quo
 Religionis Christianæ institutis optime
 imbuerentur. Coloniae etiam congre-
 gaban-

Sæc. XVIII. gabantur Sacerdotes, qui pro conver-
 A. C. 1738. sione Ethnicorum in Malabaricis Insu-
 lis, aliisque Orientalis Indiæ regionibus laborarent.

§. XXXIII.

*Catholici in Tunchinensi Regno
graviter vexati.*

Ab eo tempore, quo Tunchinenses excusso Sinici Imperii jugo, seculi libertatem asseruerant, propriumque Regem elegerant, multo Missionariorum sudore & sanguine Crux Christi in his terris plantata, ac rigata fuit. Varia tum in hoc Regno erat Rei Catholicæ fors; sæpe enim maximis incrementis floruit, & non raro asperit persecutionis pruina nascentes Evangelii flores ad imas ferme radices decoxit; alternabant aliquamdiu hæ vices & quidem pro genio Regum, quorum aliqui Catholicis favebant, alii sufflatus Bonziis Christianorum germina ferro & igne excindere nitebantur; semper tamen in hoc Regno immota Christianorum virtus & constantia inter carceres, tormenta, & mortes enituit; id vero sine omni controversia debebatur indefesso Divinæ gloriæ Zelo, quo inflammati Viri Apostolici ex Macaoensi Urbe in hoc Regnum generoso